

A
református
nők lapja

Megjelenik negyedévente

Mária és Márta

m a g a z i n

XXI.
évfolyam,
2022 / 4

A mennyek országa...

Az ige mellett

Az ország, amelyik nem e világból való
(Visky István) **3. oldal**

Jegyzet

Látatlanban (Bustya Sándor) **5. oldal**

Interjú

A feladat talált meg engem
(Korondi Kinga) **6. oldal**
Isten országa mai ismereteinkkel megfoghatatlan
(Korondi Kinga) **8. oldal**
Egy diakóniai szolgálat története
(Korondi Kinga) **10. oldal**

Fészket raktunk (Borsos Melinda) **12. oldal**

Portré

Roy Krisztina (Berekméri Melinda) **14. oldal**

Gyerekoldal

15. oldal

Irodalom

C. S. Lewis: Egy álom (regényrészlet) **16. oldal**

Keresztretjvény **18. oldal**

Receptek **19. oldal**

Adventben élünk. Várakozunk. Karácsonyra készülünk s közben Jézus visszajövetelére várunk, hogy jöjjön el az Ő országa, a fényekkel, örömezzéssel, dicsőítéssel tele ország. Pedig Isten országa jön nap mint nap, itt van közöttünk. Bennünk van, és mi benne élünk, vagy legalábbis ez lenne az Isten szerinti állapot. Isten országa benne van a szavainkban, a tetteinkben, a gondolkodásunkban, az imádságunkban, ha benne van. A mennyek országa távolinak tűnik, pedig nagyon közel van. Miképp lehetséges ez? Visky István lelkipásztor elmélkedésében találunk választ a kérdéseinkre. Dr. Buzogány Dezső teológiai tanár a vele készült interjúban kimondja, hogy Isten országa a mai ismereteinkkel megfoghatatlan. Ennek az országnak a megismerésében nem támaszkodhatunk sem a fizikai látásunkra, sem a fizikai hallásunkra. Bustya Sándor jegyzetében példákkal segít megismerni ezt az országot.

Kereszttyén emberként ennek az országnak polgárai, általa építői is vagyunk. Korondi Kinga interjúiban emberek által mutat be példákat: dr. Berecki Sándor történész gondnok arról mesél, hogyan sikerül a politikai, civil életben képviselni Isten országát. Székely Zoltán lelkész és felesége, Székely Anna Eli pedagógus, szociális munkás a medgyesi diakónia szolgálatát mutatja be.

Sokszor úgy gondolnánk, hogy Isten országa csak belső, lelki módon építhető. Főtisztelendő Kató Béla püspök úr a külső intézményépítés fontosságáról beszél a vele készült interjúban. A külső építkezés keretét, lehetőséget teremt a belső építkezésnek.

A Mária és Márta Magazin idei utolsó száma figyelmünket a mennyek országára kívánja ráirányítani. Ebben segítenek a versek, az irodalom, a gyerekoldal, keresztretjvény, a portré. Reméljük, lapunk és a létrejöttében munkálkodó szerkesztők ezáltal is eszközei lehetnek Isten országának az építésében. Hálásak vagyunk az elmúlt 20 évért, amely mögöttünk van. Kérjük, hogy a következő években is legyenek lapunk hűséges olvasói, támogatói. Adjon Isten reményteljes várakozás után áldott ünnepet mindnyájunknak!

• BORSOS MELINDA

Az ország, amelyik nem e világból való

Mikor jön el a te országod, kérdezik Jézus Krisztust a farizeusok. Nyugtalan-ságot hordozó és nyugtalanító kérdés. Vajon miért teszik fel ezt a kérdést? Talán félnek, hogy nincsenek felkészülve Isten országára? A farizeusokat nem ez aggasztotta. Ők bárki másnál jobban felkészülve gondolták magukat. Ebben a kérdésükben nem a várakozás, hanem a Krisztus felé áradó gúny, a világ látható változásának a hiányával való szembesítés van: nem látunk semmit mindabból, amit ígértél, hol van Isten országa?

De fel lehet tenni ezt a kérdést a jutalomra várva is: Uram, én mindent megtettem a Te országodért, most már szeretném látni is, szeretnék része lenni. Ez a kérdés viszont fakadhat a lelkem legmélyéről, csalódásaim és magányom sötétségéből is: nincs semmi örömöm ebben az életben, sóvárgok egy kis örömré, békességre, várom már, hogy magam mögött hagyjam ezt a világot.

Sok oka lehet annak, hogy Krisztustól számonkérem Isten országát. Ám bárhogyan is kérdezem, a kérdés leleplezi hitetlenségemet, nyugtalan-ságomat és boldogtalanságomat. Ennek a kérdésnek ugyanis a lényege mindig ugyanaz: látni akarom, ahogy ez a világ elváltozik, és valami más jön helyette. És éppen ezért nem vezet sehova ez a kérdés. Urunk, Jézus Krisztus nem a világot akarja megváltoztatni, hanem engem. Isten országa nem evés és nem ivás, nem a világi lét része, hanem lelki valóság: „*igazság, békesség és öröm a Szentlélekben, mert aki így szolgál Krisztusnak, az kedves Isten előtt, és megbízható az emberek előtt*” (Róm 14,17-18).

Krisztus a válaszában megfordítja a kérdést: te része vagy ennek az országnak? Átadtad az életedet ennek az országnak a királyának,

Krisztusnak? Az Isten országára való várakozás mindenekelőtt nem a hit hiányát mutatja, hanem az Istennel való közösség hiányát: nem érzem Isten dicsőségének jelenlétét, magányos vagyok. Isten országának a hiánya Krisztusnak a hiánya az életemben.

Nem úgy jön el, ahogy én várom, mondja Krisztus. Mennyi elképzeléssel, teológiai illúzióval kell leszámolnom! És talán ez a legnehezebb az Isten országának megélésében: nem olyan, mint ahogy én gondolom, amilyennek elképzelem. És mekkora kegyelem az, hogy nem olyan! Hány embertársamat zárnám ki belőle, milyen sok embernek nem lenne helye benne, mert hát ők sem olyanok, amilyennek gondolom, hogy kellene legyenek! Ha Isten országa olyan lenne, mint amilyennek várom, akkor az minden bizonnyal rám hasonlítana. Mert az ember mindent a maga képére és hasonlatosságára formál! Vajon nem ez akadályozza Isten országának eljövetelét?

Az Isten országa nem úgy jön el, hogy azt az ember előre kiszámíthat-

ná, és nem helyhez kötött, mondja Urunk. Isten dicsőségének jelenléte nem megszámlálható és nem kiszámítható: misztérium, titokzatos lelki valóság. Sokan megpróbálták számba venni, hogy miben is áll ez az ország, és megpróbálták megvalósítani itt, ezen a világon. Mennyi fájdalom és tragédia származott már ebből a történelem folyamán! Mennyi kínzás és kivégzés történt már Isten országának nevében... Nem így jön el, mondja az Úr.

Íme itt, vagy íme ott van – mutatunk rá minduntalan az üdvösség országára. Milyen fájdalmas és hamis, amikor vallások, felekezetek, teológiai rendszerek azt hirdetik, hogy náluk van az üdvösség, náluk van Isten országa. Ilyenkor már nem a „*térj meg*” aggódó biztatása, hanem a „*térj át*” parancsa hangzik el. Nem, ez sem Isten országa.

Vajon van erre a titokzatos csodára válasz? Krisztus megajándékoz a válasszal: köztetek van, bennetek van. Isten országa nem eljövendő, nem is régen volt dicső múlt, hanem most van. Közel van, bennünk van.

De hát hogy lehet bennünk és közöttünk egy ország? Miképpen? Jézus Krisztusban. Isten országa lelki valóság, Isten Lelkében való részesedés, ezt pedig Urunk Jézus Krisztus hozta el hozzánk: elközeli-
tett az Istennek országa. Isten országát nem kell várni, se keresni a világban, még kevésbé megvalósítani, azt csupán elfogadni kell. És éppen ez teszi nehézé, mert képtelenek vagyunk önmagunkat a kegyelemnek átadni, és Istenre hagyatkozni. De ami embereknek lehetetlen, az lehetséges Istennek, mondja Krisztus.

Akkor van bennem és van közöttünk Isten országa, amikor abbahagyom annak keresését a világban, felekezetekben, teológiai rendszerekben, és hagyom, hogy irgalommal és kegyelemmel megtaláljon, rám találjon.

Keressétek először Isten országát, és minden egyéb megadatik nektek. Önmagamban és a testvéreim közösségében keressém. Krisztust keressém, mert ahol Ő, a király jelen van, ott van az Ő országa is.

• VISKY ISTVÁN

A kegyelem csillagjegyében

A következő negyedévben arra a hónapra, amelyikben születettél, horoszkóp helyett egy Igét kínálunk a kegyelem csillagjegyében:

„...mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Mt 6,13b.)

Január

„E föld országai mind, énekeljete Istennek, zengjete dicséretet az Úrnak.” (Zsolt 68,33)

Február

„Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.” (1Kor 4,20)

Március

„Hanem keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind ráadásul megadatnak nektek.” (Mt 6,33)

Április

„Dicsér téged, Uram, minden teremtményed, és kegyeseid áldanak téged. Országod dicsőségéről szólnak, és hatalmadról beszélnek, hogy tudtul adják hatalmát az emberek fiainak, és országának fényes dicsőségét.” (Zsolt 145,10-12)

Május

„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békeség és Szentlélek által való öröm.” (Róm 14,17)

Június

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk 10,14b)

Július

„Milyen nehezen mennek be a vagyonosok az Isten országába! Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” (Lk 18,24b-25)

Augusztus

„Ó, Uram, tied a nagyság, a hatalom, a dicsőség, a győzelem és a méltóság, sőt minden, ami a mennyben és a földön van! Tied, ó, Uram, az uralom, magasztos vagy te minden fejedelem fölötte!” (1Kor 29,11)

Szeptember

„Jézus így válaszolt: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.” (Ján 18,36)

Október

„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” (Luk 12,32)

November

„Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Nem mondják majd, hogy íme, itt vagy íme, ott van, mert az Isten országa bennetek van.” (Luk 17,20b-21)

December

„Törvényként hirdetem, az Úr mondta nekem: Az én fiam vagy te, ma adtam neked életet. Kérd tőlem, és odaadom neked örökségül a népeket, és birtokodul a föld határait.” (Zsolt 2,7-8)

Látatlanban

Szemészek és optikusok állítják, hogy a külvilágból származó információk túlnyomó része – mintegy kilencven százaléka – látás által jut el egy egészséges emberhez. Ennek az érzékszervnek rendkívüli a jelentősége, ezt jelzi az is, hogy a különösen fontos, feltett dolgokra így hívjuk fel a figyelmet: vigyázz rá, mint a szemed világára. Látás nélkül, a tájékozódás nehézségein túl, az új információk, ismeretek megszerzése jelenti az igazi kihívást. Vajon mennyit érzékelhetünk, mennyit foghatunk fel a világból, ha nem látunk? Hogyan alkothatunk képet arról, ami számunkra ismeretlen? Erre gondolhattak a farizeusok is, amikor Jézus azt mondta nekik, hogy a mennyek országa nem szemmel láthatóan jön el.

A látást tehát ez ügyben mellőzhetjük, úgysem vennénk hasznát. Sőt továbbmegyek, a hallás által szerzett ismereteinkre sem támaszkodhatunk. A szentírás szerint ugyanis amit szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg sem sejtett, azt készítette Isten az őt szeretők számára. Az érzékszerveinkkel nem érzékelhető, azokat felülmúló, az érzékelési tartományon kívül eső információk önmagukban sajnos használhatatlanok. Az értelmet kell segítségül hívnunk ahhoz, hogy a láthatatlan dolgok valóságát elhiggyük. Idejétműlttá vált az egykor büszkén hangoztatott szólás: Hiszem, ha látom! Nem tartom valószínűnek, hogy manapság találnánk olyan embert a környezetünkben, aki kételkedne abban, hogy léteznek a láthatatlan mikroorganizmusok, radioaktív sugarak vagy rádióhullámok. A mennyország megtapasztalásában sem a látásunk a mérvadó. Tamásnak látnia kellett ahhoz, hogy elhiggye a feltámadás tényét. Mit szólt hozzá Jézus? – Boldogoknak nevezte azokat, akik nem a látás következtében hisznek.

Hallottuk már azt a kijelentést, hogy Székelyföld nem létezik. Hasonlóan vélekednek egyesek Koszo-

vó államról is, annak ellenére, hogy függetlenségét az Európai Unió összes tagállama elismerte, öt ország kivételével. Ez utóbbiak vezetői, közös álláspontra helyezkedve a szerb hatóságokkal, úgy vélik, hogy ilyen ország nincs. Ennek következtében a Szerbiába utazó koszovói rendszámú gépkocsik tulajdonosait arra kötelezik a szomszédjaik, hogy rendszámot cseréljenek a határnál, és az ország területén szerb rendszámmal közlekedjenek, elvégre nem gurulhatnak az utakon egy nemlétező országban bejegyzett autók. A fenti kijelentések alapján elmondhatjuk, hogy – bármily furcsa – a létezés annak a függvénye, hogy mit hiszünk, hogyan vélekedünk az adott kérdésről. A látás ez esetben sem mérvadó. Egyeseknek nyilvánvalóan van Székelyföld, és létezik Koszovó nevű állam, másoknak természetesen nem létezik. Ha elismerjük az országot, akkor van. Ha nem ismerjük el a létét, akkor nincs. Egy nemlétező államba belépni pedig igen bonyolult feladat lehet. Így lenne ez a mennyország tekintetében is?

Csapatépítő tréningeken, az egymás iránti bizalom megerősítésének az érdekében gyakoroltatják a résztvevőkkel, hogy bekötött szemmel, adott jelre előre vagy hátra dőljenek, esetleg ugorjanak le, abban a tudatban, abban a hitben, hogy csapattársaik figyelnek rájuk, esésüket kifogják, a balesetet elhárítják. Saját elhatározásból mondanak le a látásról, annak érdekében, hogy a láthatatlan személy iránti bizalmuk erősödjön. Jézus is láthatatlan volt a hozzá forduló, segítségét kérő vakok számára, de bíztak, hittek benne. Erről először bizonyosságot kellett tenniük, csak utána mondta Jézus: „*Legyen a ti hitetek szerint!*” Részleges a tudásunk, és tükör által, homályosan látunk. Ennek ellenére, ha a mennyországra vágyunk, mi is számot kell adjunk a bennünk levő reménységről.

• BUSTYA SÁNDOR

Két magzat beszélget az anyja hasában:

– Mondd, te hiszel a születés utáni életben?

– Persze. A születés után jön az élet. Talán azért vagyunk itt, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.

– Lárifári! A születés után nincs semmi! Onnan még senki nem tért vissza! S különben is, hogy nézne ki?

– Azt pontosan nem tudom, de úgy érzem, hogy ott mindenhol fények vannak... S talán a saját lábunkon fogunk járni, s a saját szánkval eszünk.

– Ez már végképp ostobaság! Járni nem lehet! S még hogy szájjal enni?! Nevetséges! Hát nem látod a köldökszínort? S ha már itt tartunk, gondolkodj el egy picit: azért nem lehetséges a születés utáni élet, mert a köldökszínor túl rövid.

– Igen, de szerintem valami biztosan lesz, épp csak máshogy, mint amit itt életnek nevezünk.

– Ostoba vagy. A születéssel az élet véget ér, és kész.

– Figyelj, nem tudom pontosan, mi lesz, de majd a Mama segít nekünk...

– A Mama? Te hiszel a Mamában?

– Igen.

– Ne nevettesd ki magad! Láttad már valahol? Egyáltalán látta már valaki?

– Nem, mert itt van körülöttünk. Benne élünk. S bizony, neki köszönhetjük, hogy vagyunk.

– Na, most már hagyjál békén ezzel az ostobasággal, jó? Majd akkor hiszem a Mamát, ha látom.

– Látni nem tudod, de ha elcsendesedsz, akkor hallhatod az énekét, érezheted a szeretetét. Ha elcsendesedsz, érezni fogod a simogatását, érezni fogod óvó kezét.

A fenti példázat számos nyelven, több formában is fellelhető az interneten, a történet alapja valószínűleg Pablo Molinerotól származik.

A feladat talált meg engem

Dr. Berecki Sándor régész a Maros Megyei Múzeum kutatója, a Marosvásárhely II – Gecse utcai református egyházközség gondnoka, a Marosi Református Egyházmegye tanácsának tagja, marosvásárhelyi RMDSZ-es önkormányzati képviselő, nős, két gyerek – Sarolta és Sándor – édesapja. Vele beszélgettünk arról, hogy azok, akik nem a szokásos módon, lelkészként kaptak elhívást Isten országának építésére, miképpen vállalhatnak részt ebben a munkában.

gyakorlatban, lássuk csak be bátran és őszintén, sokszor kudarcot vallunk. Az építőanyagot tehát főként imádsággal tudjuk előállítani.

nia, Jónásnak a niniveiek közé kellett mennie. És Jézus is arra szólít fel, hogy tegyünk tanítványokká minden népet.

– Azt gondolom, hogy Isten országa ugyan közöttünk van, de azt nekünk is építenünk kell. Oszítja ezt a véleményét?

– Isten országa kapcsán a Miatyánk jut eszembe, amelyben arra kérjük Istent, hogy jöjjön el az Ő országa és legyen meg az Ő akarata. Vagyis Istent, a Királyt hívjuk uralkodónak életünkbe, világunkba: miként a mennyben, úgy a földön is. Akkor van Isten országa közöttünk, ha Isten uralkodik életünk felett. És akkor építjük ezt az országot, ha ebben az édes szolgátságban, amelyről csak a hit ajándékában és a kegyelemben részesültek tudhatják, hogy mennyire nagyobb szabadság, mint bármilyen fogalommal körülírt másik földi állapot, másokat is Istenhez vezetünk.

– Ön szerint hogyan épül Isten országa? Mit tehetünk mi hozzá?

– Isten országának a törvénykönyvét maga Jézus ismertette velünk: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből”; „szeresd felebarátodat, mint magadat”. Isten országát tehát a szeretettel lehet építeni. Ez elsőre roppant könnyűnek hangzik, de a

– Isten országa miképpen építhető az egyházon belül? Konkrétan ki mit tehet ez ügyben? Ön hogyan vesz részt benne? Mi az, amire e tekintetben szükség lenne?

– Az egyház nem egy elvont fogalom. Úgy tapasztalom, hogy a keresztyén közösségekhez lazán vagy egyáltalán nem kötődő személyek gyakran általánosításokkal magyarázzák távolmaradásukat. Igen, az egyház nem tökéletes, mert emberek alkotják, tékozló fiúk és vámszedők. Olyan emberek, aki az üdvösséghez vezető úton nem ugyanott tartanak, de már elindultak, és együtt haladnak. Isten országát építő munkásokként kötelességünk a többi munkással aktív közösséget vállalni, aki elfáradt, annak segíteni, illetve másokat is elhívni, bátorítani, hogy beszálljon ebbe az örökkévalóságot építő munkába. Az elhívásnak számos látható és láthatatlan, aktív és passzív formája van. Ezeket a lehetőségeket igyekszem felismerni, és azután mindent elkövetni, hogy helyt álljak a feladatokban.

– Elegendő-e az egyházon belül építeni Isten országát?

– Isten a keresztyén ember számára nem az egyház, a templom, a keresztyén testvéri közösség biztonságában, hanem az egész világban szánt küldetést. Ábrahámnak idegen földre kellett költöznie, Mózesnek, a beszédhibásnak, a fáraó elé kellett áll-

– Milyen lehetőségek vannak?

– Korunk emberének a lelke és ezáltal sokszor az üdvössége is, a kínálat-kereslet bűvös körének áldozata. Számos eszköz célozza meg gyengéinket, vágyainkat, félelmeinket, önzésünket, kényelmünket, mindközben elterelve a figyelmet a lényegesről, az Evangéliumról, az Útról, az Igazságról és az Életről. Ezért a keresztyén embereknek egyénként és közösségként egyaránt példaeértékűeknek kell lenniük. Krisztus nem agresszív imázskampánnyal térítette az embereket, hanem példamutatással és értelemhez, érzelemhez szóló példázatokkal. Tehát úgy vélem, hogy egyházban, munkahelyen, családban, vagy a nagyvilágban egyaránt életünkkel kell bizonyosságot tennünk Krisztus megváltásának gyümölcseiről. És aztán imádkoznunk, hogy a Szentlélek végezze el a többi helyettünk.

– Mennyiben tekinthető a közéleti szerep Isten országának építésére fordított munkának? Mi az, ami ezen a módon elérhető? Milyen nehézségek vannak?

– Isten országát képviselni mindig és mindenhol lehet. Isten, ahogy a keresztyén embert sem, úgy az egyházat sem egy idilli világban helyezte el. Az egyháznak a mindenkor világi hatalmak, konfliktusok és főként ideológiák viharában kellett helytállnia. Templomaink, iskoláink, egy-

• Interjú

házi intézményeink a világi rendszer szabályai szerint működnek, fenntartási költségek vannak, egyesek felújításokra szorulnak. Ugyanakkor a gyülekezetek számos téren, például diakóniai, idősgondozói szolgálataik révén, a világi hatalom partnerei is lehetnek, de ezt újra meg újra tudatosítani kell a döntéshozókban, mivel legtöbbjük számára, főként akiknek nincs szoros kapcsolata egyetlen gyülekezettel sem, nem egyértelmű. Konkrétan, bár a marosvásárhelyi városi tanácsban eddigi kétéves tevékenységem idején még nem nyilvánult meg egyházellenes magatartás, az viszont elmondható, hogy vannak olyan kollégák, akik egyházi kérdésekben mindig tartózkodnak véleményt nyilvánítani, vagy akár szavazni. Ezekben a küzdelmekben arra építék, hogy Jézus maga ígérte, hogy velünk van minden nap, a világ

Siklós József

Ami bőven kell

Küldetésükhöz hatalmat adott.

Volt véres hatalma Heródes királynak,
Kajafásnak, Nérónak, Caligulának.
Zsarnoki hatalom lelket nyomorított,
világot tűzzel-vérrel elborított;
– emberséget szétörlő malom
a hatalom.

Ő másfajta hatalmat adott.
Szegény, erőtlén halászcsapatot
mennyei erővel felruházott.
Démonokkal győztesen csatázott,
emberronsot újra felépített,
Istennel, emberekkel békített
– nem tizenkét bárdolatlan férfi,
– hanem Az, Ki útjukat vezérli:
kié ország, dicsőség, hatalom.

Ez töltsön be küldetéses utadon.

végezetéig, tehát ami az ő akarat szerint való, az nem az én érdemből, hanem egyedül az ő dicsőségére, megvalósul. Keresztén gondolkodásom alapelve, hogy Isten országának építésében Krisztus és a Szentlélek által eszköz lehessenek.

– **Miben különbözik az Ön által végzett munka egy bármilyen más tanácsosétól? Mi fontos Önnek ebben a munkában? Miért vállalta?**

– Az önkormányzati feladatot nem kerestem, hanem mondhatom, a feladat talált meg engem. Mint köztudott, Marosvásárhely jelenlegi polgármestere korábban múzeumigazgató és régész volt, ennek köszönhetően nemcsak szoros munkatársi, de baráti kapcsolatban is voltunk. Ő kért fel arra, hogy az RMDSZ frakcióban képviseljem a protestáns egyházakat. Családommal, lelkipásztorommal és egyházközei ismerőseimmel konzultálva az erősödött meg bennem, hogy az Úr akar új kihívások elé állítani. És nagyon hálás vagyok ezért a szolgálatért Neki, mert ez a közösségért végzett, de a közösség számára leggyakrabban láthatatlan munka valós önismerteti lehetőséggé vált számomra. Bár elsősorban az egyházi kér-

désekben vállaltam közvetítői szerepet (és itt köszönettel tartozom RMDSZ-es kollégáimnak az eddig tapasztalt bizalomért), választott képviselőként ugyanúgy részt kell vennem a költségvetés, városrendezési kérdések, hulladékgazdálkodás és egyéb, számomra korábban ismeretlen adminisztrációs feladatok megvitatásában és megszavazásában. És amikor egy-egy közösségi problémába ütközöm, akkor igyekszem tanácshatározattal vagy az önkormányzati igazgatóságok értesítésével megoldani azokat. Ennek köszönhetően, az egyházi ügyek képviselete mellett néhány műemlékvédelmi, tanügyi, kulturális, szociális vagy sporttal kapcsolatos kérdés megoldásában is sikerült segítségére lenni a városnak. Mindebben Pál apostol gondolata vezérel: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetre méltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!” (Fil 4,8). Céлом, hogy szolgálatom végén, az apostol szavaival, én is elmondhassam, hogy hitemet megtartva, a jó harcot megharcoltam.

• KORONDI KINGA

Isten országa mai ismereteinkkel megfoghatatlan

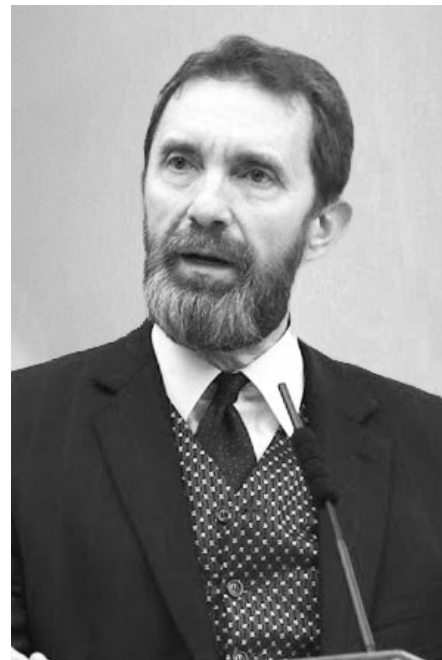
Buzogány Dezső nyugalmazott teológiai professzort, egyháztörténészt azért kerestük meg, hogy az Isten országáról kérdezzük.

– Az Isten országa sokunk számára a gyerekkori felhős, hárfazenétől hangos, angyalkás mennyországból lassan átalakul a felnőttkori Isten országává. Azt gondolom, hogy valamiféle hasonlóság van abban, ahogy a történelem során is fejlődött ez a kép. Valóban így van ez?

– Több oka is van annak, amiért valaminek a képe bennünk az idő múlásával alakul, vagy éppen átalakul. Ez hatványozottan érvényes a nem tárgyi dolgok képére, amilyen például a mennyország képzeletbeli képe is. Nyilvánvaló, hogy sok minden meghatározza ennek a képzetét. A pokol és menny, a lent és fenn tájolás nyilván a középkori ember világmépéből származik, amely elég gyakran előfordul a középkori templomok falfestményein, és igen látványosan megjelenik Dante Alighieri munkájában is. Eszerint – talán az

ókori mitológiák hatására – létezik a minden kinnal és szenvedéssel fenyvegető alvilág, illetve a végtelen gyönyörrel, örömmel és boldogsággal kecsegtető felvilág, amely valahol a levegőég fölött várja a hívőt, jutalomként földi viselkedésére és érdemeire. Ez ama bizonyos gyermekkori angyalkás mennyországgép, amely hárfazenétől hangos, és amely még a vidéki falvédőkre is átkerült. Ha pedig már a mennyei zenénél tartunk, hadd tegyem hozzá, hogy a kiváló orvos és orgonaművész, Albert Schweitzer, és az ige tudósa, Karl Barth is meggyőződéssel vallotta, hogy az angyalok a mennyei Istentiszteleten lehet, hogy Bachot játszanak, de egymás között biztosan Mozartot...

Visszatérve, ezt a lokális vagy lokalizálható mennyországgépet reformátoraink némiképp megváltoztatták. Szerintük itt inkább az Isten

közelében érzett végtelen boldogságról van szó, és nem annyira a helyről, ahol ez megtörténik. Isten ugyanis bizonyos dolgokat kinyilatkoztatott önmagáról és a mennyei dolgokról, másokat pedig nem. Ez utóbbihoz tartozik szerintem, a

La vita è bella

Hogy milyen a mennyország? Nos, olyan hely, ahol a kislányokból angyalok lesznek, de lehet, hogy a fiúkból is. Sok mindent nem tudni róla, de azt igen, hogy rögtön a spagetti után teremteték. A spagetti is fontos, mert egészséges vitaminok vannak benne, és valószínűleg még a lelkek is szeretik. Az árnyékos tudja meg először, hogy befogadnak-e, aztán később te is utánamész. Amikor meglátod a nagy aranykaput, amire fel van írva: „Isten hozott mindenkit!”, akkor tudod, hogy megérkeztél a mennyországba. Ahhoz, hogy bejussál, nemigen kell különösebb próbákat kiállni, Isten megpuszil, és azt mondja: „Üdvözöllek a fedélzeten!”. Az egyetlen próba az, hogy igazán ott akarsz-e lenni. Aztán, ha már bejutottál, nem túl nehéz alkalmazkodni, igaz, egyet kell értened azokkal a dolgokkal, amiket Jézus mondott, vagy legalábbis a legtöbbel, de Isten megengedi, hogy legyenek saját ötleteid is. Persze ott mindig oda kell fordítanod a másik orcádat is, de aztán ne lepődj meg, ha sok puszt kapsz, mert állandóan ez megy a mennyországban...

Ami az oda való bejutást illeti, az meglehetősen egyszerű: egyenesen a Földről lehet felmenni a mennyországba. Legalábbis ezt gondolják az amerikai gyerekek, ahogy egy erről szóló kiadványban olvasható. Nem lepődnék meg, ha a mi gyerekeink hasonlókat gondolnának, és ki tudja, még az is lehet, hogy igazuk van.

Az Isten országáról annyit azért tudunk, amennyire szükségünk van: csak ránk vár, és a bejutáshoz elegendő az Isten kegyelme. Kell ennél több? A többi kérdés majd eldől. Legyünk olyanok, mint a gyerekek, és megtapasztalhatjuk már a földi életünkben is Isten országát, mert az élet szép!

– k2 –

• Interjú

mennyország helye is. A róla való kérdezősködést és kutakodást reformátoraink, Kálvin is, a kíváncsiskodó kérdések közé sorolták, ami lázadás Isten ellen.

– Milyen volt a középkor, majd a későbbi korok mennyországhépe? Ez mennyiben különbözik attól, amit ma gondolunk az Isten országáról?

– Ezt a kérdést az előbbi néhány gondolattal meg is válaszoltam. Mi ma ugyanazt valljuk a mennyországról, mint a reformátorok. Krisztus mondta, hogy Atyjának házában sok lakóhely van (Ján 14,1-3), ami kétségtelenné teszi azt, hogy mennyország igenis létezik. A kérdés csupán csak a milyensége, mert földi korlátozottságunk miatt nemigen tudjuk elképzelni annak minőségét. Gondolkodásunkat, képzeletünket mélységesen meghatározza az, hogy anyagi világban élünk, tehát az vesz körül bennünket, ami mulandó és véges. Pál mondja, hogy lelki testben támadunk fel, tehát a mennyország nem is annyira meghatározott hely, mint inkább állapot, bár épp olyan valóságos, mint az anyagi világ.

– Ez egy földrajzi hely, ahova halálunk után, a test feltámadásakor kerülünk, vagy egy állapot, amelybe jutunk? Esetleg mindkettő?

– Nem szívesen bocsátkozom okoskodó találgatásokba. Amit Isten szükségesnek tartott kijelenteni magáról és az üdvösség dolgáról az embernek – amint már az előbb is jeleztem –, azt elégségesnek kell tartanunk. Ha többet akart volna közölni velünk, biztosan megtette volna. A mennyország lokalizálásának a kérdésével is ez a helyzet. Ő nem tartotta szükségesnek üdvösségünkre nézve megmondani a mennyország helyét, én pedig nem bocsátkozom fölösleges spekulációkba. Bár Krisztus több mondanéja is felfelé irányítja tekintetünket – Ján 1,32; Ján 6,33; Ján 6,38; Ján 6,51 –, a Földön túli világmindenség elég nagy ahhoz, hogy valahol ott legyen a boldog lelkek örök pihenője Isten mellett, és

az elvetettek szenvedése Isten nélkül. E tekintetben igen érdekes Jody Foster 1997-ben közzétett filmje (Kapcsolat), érdemes megnézni.

– Mit tudunk meg a mennyek országáról a példázatok által? Olyan mint a mustárfa? Mint a kovász vagy a szántóföldben elrejtett kincs? Mint a gyöngy vagy a háló?

– Igen, olyan, mint a mustármag: a kicsiny magból hatalmas fa lesz. Ha Krisztusnak mennyországra vonatkozó egyik mondanéját vesszük alapul, miszerint Isten országa bennünk van, akkor ez a példázat igen jól kifejezi ezt, vagyis a kicsiny és jelentéktelennek tűnő ige-mag hatalmas, erős belső megtartó erővé terebélyesedik bennünk. Vagy a kovász: az ige erjesztő hatására Isten országa lassan, de biztosan növekedik szívünkben. Vagy az elrejtett kincs, tudniillik a mulandó, földi dolgok között meg kell találnunk valahol a romolhatatlan kincset, a megváltó Krisztust. Ami pedig a gyöngyöt illeti, ezzel Krisztus azt sugallja, hogy szerencsések vagyunk, ha megtaláljuk az igaz gazdagságot és értéket, ami nem világi és mulandó, hanem túlvilági és örök.

– Hogyan juthatunk el a mennyek országába? Mit kell tennem, hogy odajussak?

– A mennyországot nem lehet kiérdemelni. Azt nem ezért vagy azért az érdemünkért kapjuk ellenszolgáltatásként. Ha tehát úgy gondoljuk, hogy ezért valamit tennünk vagy cselekednünk kell külsőleg, rossz úton járunk. Még belsőleg sem tehetünk semmit, vagyis ne gondoljuk, hogy képesek vagyunk valamiféle hitet kicsiholni szívünkben, hogy ennek jutalmaként megkapjuk a mennyországot. Azt nem lehet kiérdemelni emberi cselekedettel, gondolattal vagy érzéssel. Azt ugyanis ingyen kapjuk. Nem nekünk kell megdolgozni érte. Ezt a munkát Krisztus már elvégezte. Ő készít helyet számunkra ott, ígérete szerint, minden hozzájárulásunk nélkül. Akkor mi a mi feladatunk? Ápoljuk

magunkban Isten kegyelmi ajándékát, a hitet!

• KORONDI KINGA

Vékey Tamás

Vigyázz!

A mi Urunk,
a Krisztus
mondta:
„amely ház
meghasonul,
elvész.”

S mintha
azon lennél,
mikor
a magad,
s nem az Úr
igazát keresed.

Vigyázz,
mert ha
nem Isten országát,
hanem a
magad igazát
keresed,
kivágattatol,
s a tűzre vetteted.

Boldogok,
akik
az Úr Házáért,
nem ellene
fáradoznak,
akik az Ő ügyét
és dolgait
munkálják:
az Irgalom
és Kegyelem
képviselői.

Egy diakóniai szolgálat története

Székely Zoltán Márton lelkész, két Kolozsvár környéki kisebb gyülekezetben végzett szolgálat után, 17 éve került Medgyesre. Ez pedig azon túlmenően, hogy városi közeget jelentett, egyben szórványt is, a város múltjából adódó sajátosságokkal.

Nem meglepő tehát, hogy egészen a kezdetektől az volt az érzése, mintha egy láthatatlan falba ütközne, mert nem úgy működtek a dolgok, ahogyan azt a korábbi gyülekezetekben megszokta. A falusi gyülekezetekben ugyanis lehetett számítani a családi összefogásra, a megértésre, vagy akár a közösség büszkeségére. Itt azonban szomorúan kellett tudomásul vennie, hogy széthúzás van, és erre megoldást kellett találnia. Ebben segítette egy tanulmány, amelyet Joó Sándor írt a negyvenes években, és úgy találta, hogy amit abban olvasott, az éppen az, amire a medgyesi gyülekezetnek szüksége van. A fő üzenete a tanulmánynak az, hogy a gyülekezet építésének a hajtómotorja nemcsak az igehallgatás, hanem az igehallgatásból következő cselekvés. Amikor ezt megértette, akkor kezdett el gondolkodni és beszélgetni arról, hogy miként lehetne egy diakóniai projektet megvalósítani. Tudta, hogy létezik olyan, hogy intézményes diakónia, de az kívülről

jön, viszont úgy érezte, hogy ennek alulról kell építkeznie. Medgyesen addig a diakónia abból állt, hogy a külföldi segélyeket, a német és holland adományokat szétosztották. Ez a szegregációt erősítette.

– Akkor azt mondtuk, hogy legyen öt év, amikor nem fogadunk, se hollandokat, se németeket, hanem csak a magunk erejére támaszkodunk, és a mi embereinket próbáltuk mozgósítani. Fel kellett mérnünk, hogy kire számíthatunk, láttuk, hogy vannak jó presbitereink, van egy működő nőszövetség, mindkettő erős bázis, amire lehet alapozni a későbbiekben, és ott volt még a gyülekezetnek a templomlátogató része.

Azt mondták magukban, hogy a nagy ellenállást elkerülendő, kis lépésekkel kezdenek: először tehát egy őszi élelmiszergyűjtést szerveztek, és kiderült, hogy a gyülekezet jó szívvel adakozik. Ezekből az adományokból több erdélyi magyar intézményt sikerült megsegíteni.

– Nagyon felemelő érzés mindig, hogy ugyan 25 lej értékű élelmiszer-csomagot kérünk, sokan többet hoznak. Utána kirándulásokat is szerveztünk azokra a helyekre, ahova ezek az élelmiszerek eljutottak, és megtapasztaltuk, hogy milyen érzés az, amikor mi adunk valamit – mondja Székely Anna Eli tiszteletes

asszony, aki szerint második alkalommal már magától értetődő volt a gyűjtés megszervezése.

A tiszteletes úr pedig hozzáfűzte, hogy sokszor azon gondolkodik, hogy milyen energiák mozgatják a gyülekezetet.

– Ha meghallgatják az ígét százan, százötvenen, akkor nyilván, jó esetben, örülnek neki vagy megvigasztalódnak, hazamennek, de milyen további következménye lesz annak, hogy ők örömmel hallgatták az ígét? Ha csak annyi, hogy megvigasztalódnak, persze hogy jó, de ha közösséget akarunk építeni, akkor nem elég. Az ígének a megcselekvése nagyon fontos a gyülekezetben, mert egyedül ez képes a saját tehetetlenségéből kiemelni. A mi gyülekezetünk pedig elhitte, hogy tehetetlen, hogy nem tehet semmit, hogy neki kevés a pénze, és ebből nem sokra lehet menni. De kiderült, hogy megfelelő irányítás és összefogás mellett kibontakozik ez a szép történet, aminek nagyon örvendünk, meg büszkék vagyunk rá. A működő csoportjainkhoz újabb és újabb csoportok csatlakoznak, újabb és újabb igények fogalmazódnak meg új feladatokkal, és ezeket örömmel végezzük, mert kapcsolatban vagyunk Isten ígéjével, ahonnan elindultunk. Közben meg nagyobb léptékben építjük

a jövőnket, Isten akaratával összhangban.

Az is hamar kiderült, hogy a diakóniai munka esetében szükség van valakire, aki teljes munkaidőben végzi ezt a feladatot. Ezzel szembe-sülve, a tiszteletes asszony otthagya az egyébként jobban jövedelmező tanítói állását, és ezt a munkát irányítja legjobb tudása szerint.

– A tanítói munkám kicsit olyan volt, mintha a komfortzónán belül tevékenykedtem volna, de hát ki kellett lépni. Ráadásul ez azt is jelentette, hogy tanulnom kellett, képeznem magamat. Mentálhigiéné szakon végeztem, majd tanultam pasztorálpszichológiát. Ez a munka nagy bátorságot igényel, egyedül nem is tudnám végezni, és lehet, hogy ha nem volnának meg a képzéseim, akkor hamar ki is égnék benne. Hiszen a lelkeket szólítjuk meg, a lelkeket

támogatjuk. Felmértük, hogy ki mihez ért, kinek milyen talentumai vannak, és annak függvényében alakítottunk diakóniai csoportokat.

A tiszteletes asszony döntése pedig másnak is példa, bátorítás, hogy kilépjen a saját komfortzónájából, elinduljon a gyülekezetben a mindenkit érintő, felelősségteljes célokat megfogalmazó, szeretetgyakorlás útján.

Az elmúlt mintegy 10 év alatt a diakónia megerősödött, gyökeret vertek a csoportok.

– Nekünk is hihetetlen volt, amikor láttuk, hogy milyen sokan eljönnek és segítenek. Olykor olyanok is, akik talán maguk is segítségre szorulnak, mégis itt a megfelelő csoportban adni tudnak, értékes munkát tudnak végezni, fontosnak érzik magukat, és jelenlétük a többieknek is segíti, a közösséget meg építi. Most, ennyi év után jó érzés látni Isten áldását a munkánkon, ami nem könnyű munka, de hasznos és hiánypótló. Ennyi év után, hálát érzünk azért is, hogy ma már érthetjük, mekkora dolog az, hogy Krisztus, mint főpap, rajtunk megkönyörült, mert a kegyelemből nyert könyörületességért mi is hasonlóan cselekedhetünk.

Ezért a gyülekezetben a diakóniai segítő csoportok élete nem nélkülözheti Krisztus tanítását. A segítő csoportok állandó taglétszáma 70 lélek, alkalmanként viszont további 70-80 gyülekezeti önkéntes csatlakozik egy-egy segítő akcióhoz. Ők többnyire templomos életű emberek, ígét hallgatnak, imádkoznak, beteget látogatnak, szükségben levők ügyét intézik, a gyászfolyamat feldolgozásában és

a gyerekfoglalkozások szervezésében segítenek, vagy támogatják a fiatal édesanyákat. Nagyon sikeres természetesen a kézműves csoport, amelynek a termékei már közismertek. Sok kis kedves történet született eredményeik és olykor kudarcaik nyomán, sokuk életét gazdagabbá tette a közösségért végzett munka és az adakozás. Megtartó és formáló erővé nőtt, pedig mikor létrehozták őket, talán nem is gondoltak erre.

Számomra ebben a történetben az a legérdekesebb, hogy egy hagyományosan működő városi gyülekezet kohéziója belülről született meg, a diakóniai munka révén. Ez jó példa arra, hogy Isten országa – amely „nem evés és nem ivás” (Róm 14,17) – úgy épül, ahogy nem is gondolnánk, irgalmasság gyakorlása, békesség és öröm révén. Megtanulhatjuk belőle, hogy miközben Isten országát építjük, mi magunk fogunk megváltozni, mi magunk leszünk erősebbek és gazdagabbak. Olykor nehéz elhinni, de mindenképpen érdemes megpróbálni.

• KORONDI KINGA

Fotók: Facebook – Medgyesi Református Egyház

Fészeket raktunk

Isten országa láthatatlan és látható módon épül. Úgy gondolnánk, hogy nekünk nem a látható, anyagi világ építésével kell foglalkoznunk, inkább a láthatatlan országot kellene erősítenünk. A belső – lelki és külső – fizikai építkezés összefüggéseiről, jelentőségéről beszélgettünk ft. Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökével.

– Egy korábbi interjúban nyilatkozta a Püspök úr, hogy erős intézményre van szükség ahhoz, hogy biztosítani tudjuk a jövőt. Hogyan látja, sikerült-e ennek az erős intézménynek a kiépítése?

– Az Isten országa, az egyház földi teste itt a Földön kezdődik el, és olyan mint egy nyitott tetejű ház, amely az égig nyúlik, de nincs befejezve. Egy nagyon fontos cselekedet az, ahogy mi itt a Földön az alapjait építjük. Mi sem teszünk mást, mint amit elődeink tettek, az örökséget szeretnénk tovább építeni.

Való igaz, hogy az elmúlt 100 esztendőben a külső építkezésnek, az akkori feltételek miatt, külső akadályai voltak. A rendszer nem nézte jó szemmel, és nem voltak hozzá anyagi alapok. A kultikus helyeket úgy-ahogy fenntartottuk, de az élet istentiszteletét jelentő, hozzá kapcsolódó helyeknek a megépítése nem volt lehetséges. Egyházként és népként a megmaradásunkhoz szükségünk az oktatás, szeretetszolgálat intézményei. Létezésükkel biztosítjuk fennmaradásunk feltételeit.

A '90-es évek elején nagy reménységgel indultunk el, próbálkoztunk visszaállítani a szociális-diakóniai, ifjúsági munkát és azokat az intézményeket, amelyekben ezek működhettek, és ez általuk is láthatóvá válik az egyházunk. Ez az időszak nem mindig volt tervezett, összehangolt. Egészen a 2000-es évek végéig így folyt. A változás attól a perctől lett lehetséges, amikor az anyaország olyan mértékben támogatott minket, amilyenben még

soha nem volt részünk. Mi kértük ezt a támogatást, mi fogalmaztuk meg, hogy mire van szükségünk, a kérésünk találkozott az adományozó terveivel, és így alakult ki ez a látványos együttműködés. Tervszerű, jól átgondolt történet ez, aminek már most, de hosszú távon is majd meglátszik az eredménye. Fészeket raktunk a fiókák költségéhez, ezeket eszközként odaadhatjuk a közösségeinknek.

– Az utóbbi években sok templomot, iskolát, egyházi és nem egyházi tulajdonban levő épületet sikerült felújítani, építeni. Milyen jelentősége van ennek?

– A templomoknak a fenntartása ösztönösen jelen van még a legkisebb gyülekezetben is. Most tulajdonképpen a nem kultikus gyülekezeti helyek kialakítása, megépítése, felújítása igazán a nagy előrelépés. Ezekről nem is beszélünk mindig teljesen nyíltan, mert ezek olyan építőkövei az egyházi életünknek, amelyek nem mindenki tetszésére vannak, mások előtt akár irigységet is kiválthatnak. Értelmük, hogy építésükkel az a megtartó közeg valósul meg, amelyben fennmaradhat a közösségünk. Ha valaki nem szeretné, hogy megmaradjon ez a közösség, akkor nem is nézi jó szemmel ezeknek a létesítését. Ezért nem hirdetjük a háztetőkről mi mindent csináltunk, de egyházi közösségekben nagyon jól tudják és ismerik ezeknek a jelentőségét.

Az egyházunk a legfontosabb feladatának az oktatást, a fiatalokkal való foglalkozást, legfontosabb intézményének pedig az iskolát tartja, ezért legtöbbet erre költöttünk, iskolákat újítottunk fel, táborhelyet, képzőközpontokat, óvodá-

A bánffyahunyadi református óvoda

• Interjú

kat építettünk. A második nagyon fontos terület a diakónia. Nemcsak a gyülekezeti diakóniát tartottuk fontosnak, hanem az intézményesített diakóniát is. Ma már bebizonyosodott ennek a jelentősége. Ez az a tevékenység, amivel a világban sáfarkodni tudunk, ezt értik, az állam is támogatja bizonyos fokig. Létrehoztunk tíz öregotthont, s ezzel a közösségeink egyik életkérdésére adtunk választ, hiszen az idős emberek itt maradtak, magukra maradtak, szükség van az ellátásukra. A diakóniában a házbeteg-gondozást választottuk, ami szintén jó döntésnek bizonyult, mert a közösségben körbejárva, így is gondoskodni tudunk a rászorulókon, enyhíteni a gondokon.

– Hogyan lehet az intézmény eszköz az Isten országának építésében?

– Már gyülekezeti lelkipásztor koromban, a kezdet kezdetén megértettem és megéreztem, hogy az igehirdetés súlytalanná válik, ha a mindennapokban nincs visszaigazolása. Vasárnaponként hiába beszélünk a reménységről, a hitről, a jövőről, a testvériségről, ha a hétköznapiakban nem történik semmi ennek irányába. A szeretetszolgálatunk az igazolása annak, amiről beszélünk, s ha ez nem történik meg, akkor légtüres térben beszélünk. Ezért én magam a legnagyobb hangsúlyt arra próbáltam fektetni, hogy az Ige, a szó, a tetteken keresztül váljon valósággá. Az emberek először a tetteinket nézik, s utána értik meg, hogy miről is beszélünk. Ezek építőkövei annak az országnak, amiben hiszünk, ami sose készül el itt, de mi az alapjai, részesei vagyunk. Addig, míg a templomainkba beszorítva éltünk, az emberek sejtették, hogy valamit tennénk, de nem volt rá lehetőségünk. Most hogy szabad, ebből mérjük le, hogy kinek szolgálunk, mit akarunk ezzel, és milyen Isten-országot építgetünk.

A Marosvásárhelyi Református Kollégium

– Kikre számít ennek a feladatnak a végrehajtásában?

– Ha a mindennapi életünkből vesszük a példát, azt látjuk, hogy a férfiak sosem építettek volna házat, ha nem lett volna feleségük és családjuk. Az egyházban minden ilyenfajta építkezésre az ösztönzést azok adják, akik az életet hordozzák, az életet akarják megtartani, védeni. Ebben a feladatban mindenképpen a nőszövetségre, az asszonyokra számíthatunk, azokra, akiknek lelkük mélyén ott él, hogy az életet meg kell őrizni, tovább kell adni. Nemcsak az ötletelésben, hanem a kivitelezésben is partnereink: azok a kis kövecskék összerakása, mint a szorgalmas munka, helytállás, kitartás, csakis ilyen elkötelezett, hűséges embereken keresztül lehetséges. A fiataltságot is mindenképpen be kell vonni ebbe a feladatba. Ha nem sikerül őket meggyőzni az építkezés fontosságáról,

ha Isten országának építése nem lesz életcéljuk, sőt a félbehagyott dolgainkat nem kívánják átvenni, hanem eldobva, teljesen lecserélve valami teljesen mást akarnak építeni ebben a világban, akkor nemhogy sikeres nem lesz, de értelme sem lesz annak, amit mi csinálunk. Ezért a fiatalokat elsősorban bevonni szeretnénk munkatársként az építésbe, és átadni nekik mindent, most, még mielőtt meghalnánk. Ne utána örököljenek, hanem előtte már vegyék át a feladatot. Ez egy kitörölhetetlen erős vágy bennünk, idősebb nemzedékben, látni, hogy van, aki folytassa. Enélkül nem lehet jövőt elképzelni.

Az újtordai református templom

• BORSOS MELINDA
Fotók: KISS GÁBOR

Roy Krisztina

(1860–1936)

Napok óta Jézus egyik mondata foglalkoztat: az Isten országa közöttetek van. Egy ország, ahol Jézus uralkodik. Egy ország, ahol nincs fájdalom, könny, szenvedés, betegség. Egy ország, amiről csak álmodozunk. Igazság, békesség, egyetértés, szeretet országa. Hol van? Jézus azt mondja, közöttetek. Megdöbbenő. Akkor én már az Isten országában vagyok? Ott vagyok, és mégsem érzékelem? Hol a hiba, vagy kiben van a hiba?

Rácsodálkozom azokra az emberekre, akik belesimulnak Isten tervébe, és szent természetességgel végzik a munkájukat. Nekik nem kérdés, hogy hol van az Isten országa. Isten országa olyan nekik, mint a lélegzetvétel. Benne élnek, mozognak, léteznek. Ilyennek látom Roy Krisztina munkásságát is. Ha élet-történetét olvassuk, mintha földöntúli nyugalom venne körül. Már fiatalon hitre jutott. Nem volt kérdés számára soha, hogy Isten útját követi. 1860. november 26-án született Ótúrán. A család német anyanyelvű volt, de magukat a szlovák nép tagjai közé számolták, hiszen a szlovákok között végezték az igehirdetés szolgálatát. Pozsonyban tanult, felsőok-

tatásban nem részesülhetett, de önképzés formájában igyekezett minél több tudást elsajátítani.

Hitbéli növekedését a pietista mozgalom határozta meg. Az a kis-közösség és gondolatvilág, amelynek tagjai magukat „a hívőknek” nevezték a hitetlenekkel szemben. Ez számára nem kivonulást jelentett a világból, hanem odafordulást a szegényekhez, elesettekhez, megköszöntöttekhez. Ezzel az odaadással kapcsolódott be az Ótúrán 1897-ben megalakult Kék kereszt mértéktelenségi és iszákosmentő egyesületbe. 1912-ben kórházat és hozzá kapcsolódó diakonissza intézményt nyitottak. Ezt Roy Krisztina felavatott diakonissanővéként vezette. Később egy ingatlan megvásárlásával árvaházat is működtettek.

Hitbéli és szolgálati megtapasztalásai irodalmi alkotásokban is megfogalmazódtak. Egy német folyóirat felhívást intézett annak érdekében, hogy a szerzők olyan műveket írjanak, amelyekkel a gyermekeket is meg lehet szólítani. Erre a felhívásra írta meg Roy Krisztina egyik legismertebb művét, az *Isten nélkül a világban* címűt. Műveit németül írta, és lefordította szlovákra. Magyar ébredési-kegyességi folyóiratok nagy előszeretettel fordították, és közölték.

A *Tévelygők* című művét „hívó szociográfiának” nevezték. Isten országáról így ír a *Napország* című kisregényében: „Ahogy egyedül maradt, kihúzta Bibliáját és így szólt: – Olvass fel nekem valamit a mi Napországunkról, Palkó! Palkó olvasott, mint ahogy parancsolta: a János jelenésekről írt csodálatos könyvből arról a szép városról, amely nem szűkölködik sem nap, sem hold nélkül és az élet folyójáról. A tisztelendő úr megmagyarázta neki és végül hozzáfűzte: – Palkóm, mi minden szépet találunk mi ott, ha majd egyszer a Napországba érünk! De a legszebb lesz, aki a trónon ül, Jézus, az Isten Báránya.” Jézus, mint Isten Báránya élt a szívében. Családja, testvére szívében is, hiszen Mária testvére írta azt az éneket, amelyet nagyon sokan ismernek, és szívesen énekelnek: *Az Isten Bárányára letéstem bűnöm én.*

Bár sokat írt, és sok nyelvre lefordították, irodalmi körökben nem aratott osztatlan sikert. Volt olyan időszak, amikor az egész életművét a silány traktátusirodalom kategóriájába sorolták. Ennek ellenére meg kell látni műveinek hiánypótló szerepét: gyermekek kezébe adni olyan vallásos témájú irodalmi alkotást, amelyet megértenek, és szívesen olvasnak. Irodalmi értéke vitatott ma is, én a „jámbor” jelzővel illetném. Számára nem az alkotás minőségi értéke volt a meghatározó, hanem az a vágy, hogy valamilyen formában, vagy minden formában Istenről tudjon beszélni úgy, hogy azt még a gyermekek is megértsék.

Égész élete az Isten országa építéséről szólt, amelyet nemcsak keresni kell, hanem benne élni. Megélni azt, amit az Isten feladatként neked adott, épp ott, ahova helyezett.

Értem már. Isten országa ott van, ahol engeded, hogy helyedre állítson, és azt teszed, ami a feladatod. A tiéd és nem a másé.

Isten országa itt van. Közöttünk van, mert Jézus közöttünk van. Várjuk azt a pillanatot, amikor ennek nemcsak töredékét, hanem a teljességét is megélhetjük.

• BEREKMÉRI MELINDA

Egyszer egy kislány a szüleivel egy távoli szigetre utazott, ahol megismerkedett egy helybeli gyerekkel. Összebarátkoztak, gyakran játszottak együtt, sokat beszélgettek. A kis szigetlakó mindig nagy érdeklődéssel hallgatta új barátjának a beszámolóját arról, hogy milyen az az ország, s mi minden van abban az országban, ahol ő él. Mesélt templomokról, hatalmas tömbházakról, különbnél külön járművekről, széles autópályákról, finom édességekről, érdekes játékokról és még sok minden másról, de ő csak értetlenül hallgatta, mert fogalma sem volt, hogy a felsorolt dolgokat hogyan kell elképzelni, azokat mihez lehetne hasonlítani...?

Amikor Jézus Krisztus a Földön járt, gyakran mesélt egy országról, amelyet általában úgy nevezett, hogy **ISTEN ORSZÁGA** vagy **MENNYEK ORSZÁGA**. Úgy beszélt róla, hogy bárki megérthesse, milyen lehet az az ország, amelynek ő a királya, minket pedig arra hív, hogy a lakói legyünk. Amikor prédikálni kezdett, s ennek az országnak a szépségéről, titkáról beszélt, általában a hallgatói által jól ismert dolgokhoz hasonlította azt. Vedd elő a Bibliádat, s ha az alább látható nyilak „célba érnek”, olvasd el a példázatok teljes terjedelmét, s ezáltal számodra is sok minden világossá fog válni erről a csodálatos országról.

Hasonló az Isten országa

MUSTÁRMAGHOZ	—————>	Mt 20,1-16
KOVÁSZHOZ	—————>	Mt 13,44
ELREJTETT KINCSEZ	—————>	Mt 13,24-30
TENGERBE VETETT HÁLÓHOZ	—————>	Mt 13,31-32
GAZDÁHOZ	—————>	Mt 13,33-35
KIRÁLYHOZ	—————>	Mt 13,45-46
KERESKEDŐHÖZ	—————>	Mt 13,47-50
JÓ MAGOT VETŐ GAZDÁHOZ	—————>	Mt 25,1-13
TÍZ SZŰZHÖZ	—————>	Mt 18,23-35

ISTEN ORSZÁGÁBAN rend és szeretet uralkodik. Hozd rendbe a példázat összekevert mondatrészeit, és írd le helyesen az üres sorokba!

elrejt, ————— és megveszi azt a szántóföldet. ————— miután megtalált,
elrejtett kincshez, ————— amely az ember, ————— örömeiben elmegy,
a szántóföldben ————— Hasonló a mennyek országa ————— ami van,
eladja mindenét, —————

C. S. Lewis

Egy álom

(Részlet *A nagy válás* című regényből)

– Hova igyekszel? – szólalt meg erős skót akcentussal egy hang. Megálltam, s körülnéztem. Az egyszarvúak dübörgése már rég elhalt, s a menekülés közben nyílt területre értem. Messze, az örök napkelte alatt, hegyek magasodtak, előtttem pedig egy kis hangás dombon két-három fenyőfa és néhány nagyobb, sima felületű szikla állt. Ezek egyikén egy igen magas, szinte óriás termetű, hosszú szakállas férfi ült. Eddig még nem néztem egyetlen szilárd alaknak sem az arcába. Most fedeztem csak föl, hogy az ember afféle kettős látással észleli őket. Ott ült velem szemben egy hatalmas és fénylő istenség, akinek időtlen szelleme úgy nehezedett rám, akár a szintisza arany; ugyanakkor egy idős, viharvert férfit láttam – aki pásztor is lehetett volna –, olyasvalakit, akik a turisták együgyűnek tartanak, mert becsületes, a szomszédok pedig ugyanazon okból bölcsnek. Tekintete a messzeségbe révedt, mint azoké, akik sokáig laktak nyílt, néptelen vidéken, s szinte láttam szeme körül haj-

dani ráncait, amelyeket az újjászületés pillanatában lera-
dírozott arcáról a halhatatlanság.

– Nem is tudom – válaszoltam a kérdésére.

– Akkor ülj le, és beszéljessünk! – mondta, s odébb csúszott a kövön, hogy helyet adjon maga mellett.

– Nem ismerem önt, uram – fordultam felé, amikor helyet foglaltam mellette.

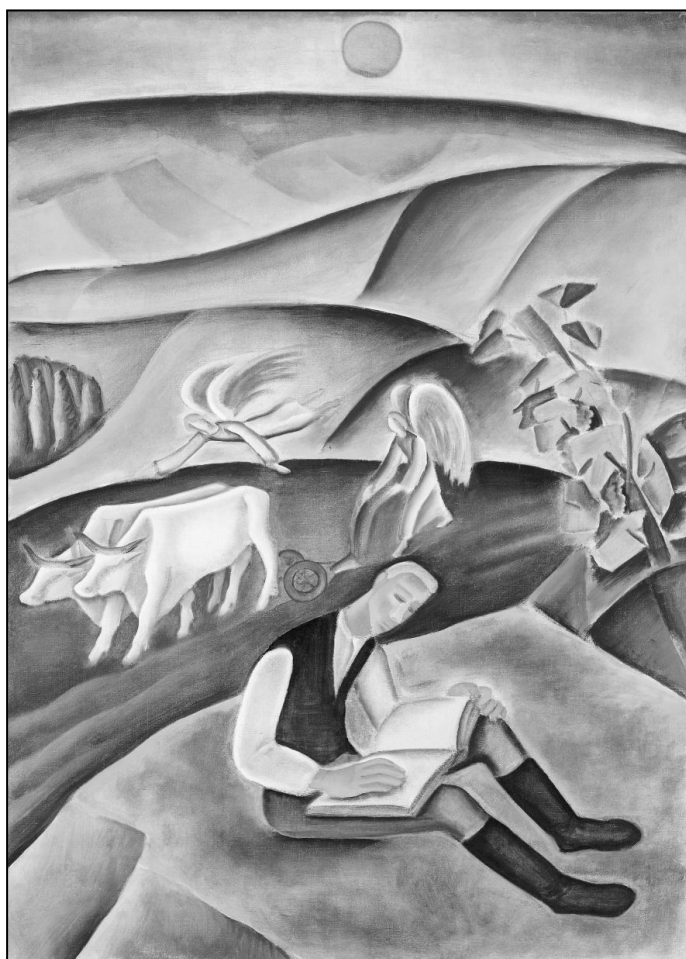
– George vagyok – válaszolta. – George MacDonald.

– Ó! – kiáltottam. – Akkor ön majd elmondja nekem... ön legalább nem fog becsapni! (...)

– Fiam, jelen állapotodban nem értheted meg az örök-
kévalóságot. Amikor Anodosz bepillantott az időtlenség
ajtáján, nem hozott üzenetet. De talán valamit megérthe-
tünk belőle, ha azt mondjuk, hogy amikor a jó és a rossz
kiteljesedik, mindkettő visszamenőlegessé válik. Azok
számára, akik üdvözülnek, nemcsak ez a völgy, hanem
az egész megelőző földi életük is mennyország lesz. Az
elkárhozottaknak pedig nemcsak a város örökös alkonya,
hanem az egész földi életük pokolnak tűnik. Ez az, amit
a halandók félreértenek. Azt mondják a múltó szenvedés-
re: „Semmilyen jövőbeni üdvösség nem tud kárpótolni
ezért.” Nem tudják, hogy ha egyszer eljutottak a meny-
nyek országába, az időben visszafele is hatni fog, s a
kínszenvedést is dicsőséggé változtatja. Továbbá azt
mondják a múltó gyönyörrel: „Csak ezt hadd élvezzem
most, s minden következményét vállalom!”, s közben
fogalmuk sincs róla, hogy a kárhozat visszanyúlik majd
a múltjukba, s megkeseríti a bűn élvezetét. A két folya-
mat már a halál előtt elkezdődik. A jók múltja lassan
megváltozik, s megbocsátott bűneik és felidézett fájdal-
maik mennyei dicsőségbe öltöznek; a gonoszok múltja
pedig már magában foglalja a rosszat, és sivárság tölti be
azt. Ezért hát, amikor mindenek véget érnek, amikor
ezen a helyen megvirrad, odalent pedig sötét éjszaka
váltja föl az alkonyt, az üdvözültek azt mondják:
„Mindig is a mennyországban éltünk!”, az elkárhozottak
szerint pedig: „Mindig a pokolban voltunk!” S mindket-
tőnek igaza lesz.

– Nem túl szigorú ez, uram?

– Úgy értem, lényegét tekintve ezt mondják majd. Az
elkárhozottak minden bizonnyal más szavakat használ-
nak majd. Az egyik azt mondja, hogy jóban-rosszban
mindig a hazáját szolgálta; a másik, hogy mindent felá-
ldozott a művészetért; lesz, aki majd azzal dicsekszik,
hogy senki sem tudta becsapni; más meg azzal, hogy
hála Istennek, ő mindig a legjobbra törekedett, és szinte
kivétel nélkül mindenki azt mondja majd, hogy legalább
hű maradt önmagához.

Bartoniek Anna: Angyali segítség

Ducsay Béla: *Próféta*

– És az üdvözültek?

– Ó, persze, az üdvözültek... ami velük történik, azt leginkább a délibáb ellentétével lehet illusztrálni. Ami a siralomvölgyének tűnt, amikor benne jártak, visszanézve üdítő forrásnak látszik majd; és ott, ahol száraz sivatagot tapasztaltak, az emlékezet megvilágítja a túlcserdülő tavakat.

– Akkor hát azoknak van igazuk, akik szerint a menny és a pokol csak lelkiállapot?

– Csitt! Ez blaszfémia! – mondta MacDonald. – Abban igazad van, hogy a pokol valóban lelkiállapot, önmagára hagyva, ha az illető bezárkózik saját elméje börtönébe. De a menny nem lelkiállapot. A menny maga a valóság. Minden, ami teljességgel valós, mennyei. Mert minden, ami megrengethető, megrendül, és csak a megrendíthetetlen marad meg.

– De van a halál után valódi döntési lehetőség? Római katolikus barátaim nagyon meg lennének lepve, mert szerintük a purgatóriumba került lélek már bizonyosan üdvözl. Protestáns barátainak sem tetszene jobban, hiszen szerintük minden eleve elrendelt.

– Talán mindkettőnek igaza van. Ne gyötörd magad ilyen kérdésekkel! Az idő és a választás összefüggését csak akkor lehet megérteni teljesen, ha már mindkettőt magunk mögött hagytuk. És nem azért kerültél ide, hogy ilyen furcsaságokat tanulmányozz. Téged a választás

természete érdekel, azt pedig itt saját szemeddel láthatod. (...)

Percekig csendben maradtunk, majd tanítóm újra megszólalt.

– Tudod, az ilyen választásnak megszámlálhatatlan formája van. Sokszor olyan, amilyenre az ember a Földön nem is gondolt. Nemrég járt itt valaki, vissza is ment – Sir Archibaldnak hívták. Egész földi életében semmi más nem érdekelt, csak a túlélés. Könyvespolcnyi művet írt róla. Először a filozófia oldaláról közelítette meg a kérdést, végül pszichikai kutatásokat végzett. Mással nem is foglalkozott, csak kísérletezett, előadásokat tartott, folyóiratot szerkesztett. Továbbá rengeteget utazott: furcsa történeteket ástott elő a tibeti lámák között, közép-afrikai beavatási szertartásokon esett át. Bizonyítékokat akart és még több bizonyítékot. Az örületbe tudta kergetni, amikor azt látta, hogy valakit más is érdekelt. Egyik háborút idején bajba is keveredett, mert fel-alá rohangált az országban, s mindenkit felszólított, hogy tegye le a fegyvert, mert az pénzkidobás, s inkább a kutatást támogassák. Nos, amikor eljött az ideje, szegény meghalt, és ide került, s a világ minden hatalma sem tudta megakadályozni abban, hogy maradjon és nekivágjon a hegyeknek. Mit gondolsz, javára vált? Nem tudott mit kezdeni ezzel az országgal. Itt már mindenki „túlélő” volt. Senkit sem érdekelt ez a téma. Nem maradt mit bebizonyítani. Ez a foglalkozás megszűnt. Persze csak be kellett volna ismernie, hogy összetévesztette az eszközt a céllal, s nagyot nevetnie saját magán, akkor előről kezdhetett volna az egészet, mint egy kisgyerek, s örvendezhetett volna. De erre nem volt hajlandó. Nem érdekelte az öröm. A végén elment innen.

– Milyen bizarr! – mondtam.

– Gondolod? – nézett rám tanítóm szúrósan. – Pedig az ő története nem is áll olyan messze, mint hinnéd, a magad fajtáétól. Sokan voltak, akik annyira belebonnyolódtak Isten létének bizonyításába, hogy a végén maga Isten már nem is érdekelte őket... mintha a mindenhatónak semmi más dolga nem lenne, mint létezni! Voltak, akik olyan buzgón terjesztették a kereszténységet, hogy már nem maradt idejük Krisztussal foglalkozni. Ó, az ember! Az ilyesmi apró dolgokban is megmutatkozik. Nem ismertél olyan könyvrájongót, aki addig gyűjtögette az első kiadásokat és dedikált példányokat, hogy már nem maradt ideje elolvasni őket? Vagy nem hallottál olyan jótékonykodóról, akiben kihunyott a szeretet a szegények iránt? Ez a legalattomosabb csapda. (...) Végző soron kétféle ember létezik: azok, akik azt mondják Istennek: „Legyen meg a te akaratod!”, és azok, akiknek végül Isten mondja azt: „Legyen meg a te akaratod!”. Akik a pokolban vannak, azért vannak ott, mert így döntöttek. E nélkül a saját döntés nélkül nem is létezne pokol. Minden lélek, aki komolyan, állhatatosan vágyik az öröme, megkapja. Aki keres, talál. Aki zörget, annak ajtót nyitnak.

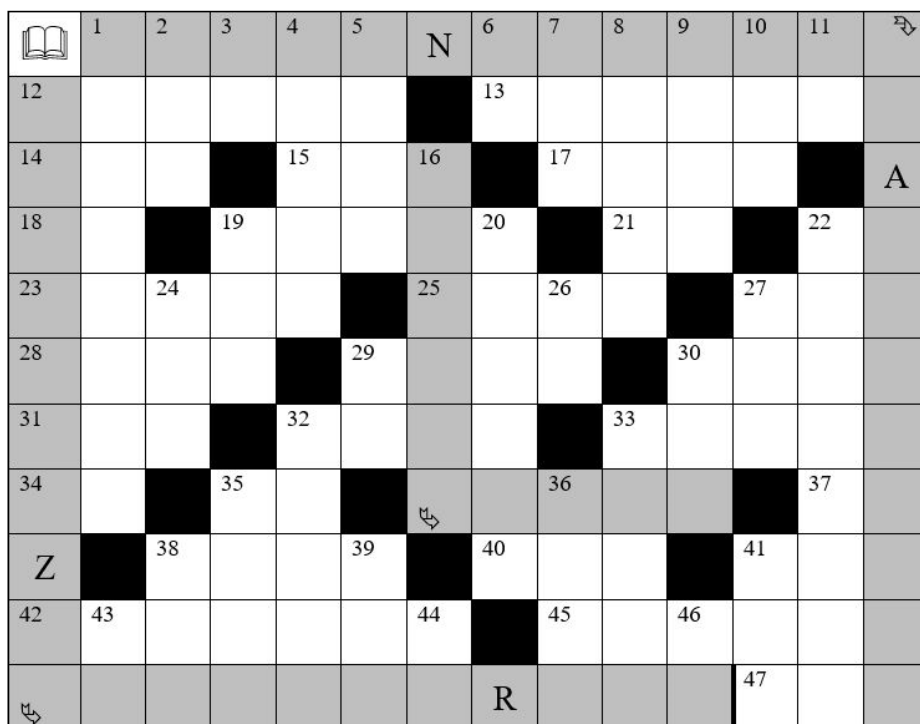
Rejtvényünkbe egy igeverset építettünk be.

Vízszintes:

1. Az igevers első részlete, 12. Szilágysági hegyvonulat, 13. A Föld legfontosabb oxigéntermelői, 14. Latin személyes névmás, 15. Fűves kaszáló, 17. Megcsonkított tömlő, 18. Hangtalanul arat! 19. A pumpa is ezt teszi, 21. Francia kötőszó, 22. Keresztül, 23. Televíziónál dolgozik, 25. Fa, amelynek virágjából ízletes tea készül, s amit a méhek is szeretnek, 27. Tudományban hosszabb időegység, 28. Folyók leírásakor szokták kiemelni, 29. ... idő – Kemény Zsigmond (1814–1875) legismertebb regénye, 30. Nyers románul, 31. Vissza: barnás fém, jó elektromos vezető, 32. Ékesizáh egyenmű hangzói, 33. A tízparancsolatban a hatodik, 34. Az arzén vegyjele, 35. Biztató szócska, 37. Kapálás kezdete! 38. Lusta, 40. Vihar előtt erdő teszi, 41. Vesszőnél vastagabb, a pásztor munkaeszköze, 42. Félelemmel vegyes undor, 45. Az ilyen munkás leginkább raktárakban dolgozik, 47. Kedveskedő, hízelgő beszéd.

Függőleges:

1. Ez az esemény minden ember életében fordulatot jelent, 2. Hasonló, latinul, 3. Üresen néz! 4. Jó kedélyű,

vidám, 5. Vissza: keskeny hézag? 6. Tág, 7. Vízcseppek formájában le hulló folyadék, 8. Az arany, ezüst és platina is ilyen fém, 9. Hörelátó egyenmű hangzói, 10. A harmadik személy adományoz, 11. Vadász teszi, **12. Az igevers folytatása, 16. Az igevers befejező részlete,** 19. Herend és Veszprém folyója, 20. A raktár egyik régi megnevezése (Lk 12,24), 22. Júdaskodó, 24. Szív teszi, 26. Erdő közepe! 27. A traktor is ilyen gép, 29. A magyar ábécé utolsó betűje, 30. Pecék része! 32. Kard

és ... – Wass Albert (1908–1998) ismert regénye, 33. Sürget, biztat, 35. Nemesgáz, 36. A gyalogos sport egyik formája, 38. Középen értem! 39. Órahang, 41. Huszka Jenő (1875–1960) operettje: ... herceg, 43. Résztvénytársaság, 44. Kezdetben tagadott! 46. Kis Anna.

Megjegyzés: A bibliai nevek és fogalmak a Károli fordítás szerint írandók.

Készítette: Zöld György

„Az pedig annak az akarata,
aki elküldött engem, hogy mindaz,
aki látja a Fiút és hisz ő benne,
örök élete legyen.” (Ján 6,40a)

Áldott karácsonyi ünnepet
és reményteljes, boldog új évet
kívánunk minden
olvasónknak!

proMissio
egyesület

Mária és Márta Magazin — kiadja a **proMissio Egyesület**

Munkatársak: Borsos Melinda, Berekméri Melinda, Bustya Sándor, Czirmay Csaba Levente, Korondi Kinga, Simon Imola, Székely Ferencz

Korrektor: Bálint Boglárka

Borítótér: Orbán Tibor

Cím: Marosvásárhely, Bernády György tér 3. szám

Tel: 0265-214975

e-mail: magazin@mariaesmartha.ro

Honlap: mariaesmartha.ro

ISSN: 1583-1329; **Nyomda:** Intermedia Kft.

Támogató
a Romániai

Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

A jó gazdasszony holtig tanul

Pácolt pulykamell reszelt sajtban, gyümölcsraguval

Hozzávalók: 60 dkg pulykamellfilé, 2 gerezd fokhagyma, 1 közepes fej vöröshagyma, kb. 1 dl olívaolaj, ízlés szerint zöldfűszerek: bazsalikom, tárkony, oregánó, petrezselyem, majoránna, snidling, 1 csipet szerecsendió, 1 tojás, 15 dkg reszelt sajt, só, bors. Gyümölcsraguhoz: 2 ek. vaj, 10 dkg dió durvára vágva, 2 alma, 2 körte, 2 banán, 2 ek. konzerv ananász, 4 dl főzőtejszín, étkezési keményítő.

Elkészítés: A húst szeletekre vágjuk. A hagymát, fokhagymát meghámozzuk, szeleteljük, elkeverjük az olajjal, hozzáadjuk a zöldfűszereket és a borsot. Ebben a pácban 1 éjszakát állni hagyjuk a húst. Másnap a hús egyik oldalát megsózzuk, megmártjuk a felvert tojásban, és sütőpapíros tepsire tesszük, megszórjuk a reszelt sajttal. 180 °C-ra előmelegített sütőben, fóliával letakarva kb. 40 percig, majd a fóliát levéve pirosra sütjük. Mandulával elkevert rizzsel, gyümölcsraguval kínáljuk. A raguhoz forró vajon megpirítjuk a diót, majd hozzáadjuk a meghámozott és feldarabolt gyümölcsöket. A főzőtejszint az ananász levével és az étkezési keményítővel elkeverjük, majd a gyümölcsökre öntjük, és összeforraljuk. Őrölt fehér borssal ízesítjük.

Szilveszteri lencsesaláta

Hozzávalók: 1/2 kg lencse, 450 g mirelit kukorica, 4 közepes sárgarépa, 4 főtt tojás, 4 közepes fej vöröshagyma, 2 citrom, olaj, só, bors.

Elkészítés: A lencsét megfőzzük, csak ne nagyon puhára, mert akkor a későbbi kevergetéstől teljesen szétesik. A sárgarépát vékony karikákra, a hagymát negyedbe, majd kb. 1 cm-es csíkokra vágjuk. Kb. 1 dl olajon pároljuk együtt a hagymát és a répát, amíg teljesen megpuhul a répa, kicsit sózzuk, borsozzuk. Közben a kihűlt lencséhez keverünk 2 evőkanál olajat és egy fél citrom levét. Ha a répa és a hagyma megpuhult, összekeverjük a lencsével és a kukoricával, amit előzőleg forró vízben kiolvasztottunk. Hozzáadjuk az apróra vágott főtt tojást. Végül a maradék citrom levéből ízlés szerint keverjük hozzá. Érdemes 1 nappal előbb elkészíteni, hogy az ízek jól összeérjenek.

Dupla diós sütemény

Hozzávalók: egy kb. 20x35 cm-es tepsire: **Piskóta:** 4 db tojás, 30 dkg cukor, 20 dkg finomliszt, 8 ek. víz, 0,5 csomag sütőpor, 5 dkg darált dió, csipet só. **Krém:** 1 csomag vaníliás pudingpor, 3 dl tej, 4 db tojássárgája, 20 dkg puha margarin, 15 dkg cukor, 1 csomag vaníliás cukor, 10 dkg darált dió, ízlés szerint rum vagy aroma. **Tetejére:** 4 tojásfehérje, 20 dkg cukor.

Elkészítés: A tepsit sütőpapírral kibéleljük. A sütőt 180 fokra előmelegítjük. Az egész tojásokat a sóval elkezdjük kihabosítani. 10-12 perc alatt kb. háromszorosára fog nőni

a tojások térfogata, de közben több részletben beledolgozzuk a cukrot is. Amikor a tojás már jól kifehéredett és jó habos, akkor hozzáadjuk a vizet és azzal is elkeverjük. Utána a lisztet és a sütőport dolgozzuk bele a masszába. Vigyázzunk, hogy a habot ne törjük össze! A piskótamassza felét a tepsibe öntjük, majd a másik felébe belekeverjük a diót, és a sima tészta tetejére tesszük kanállal kis halmokban. Kb. 20 perc alatt megsütjük a lapot, majd rácsra téve kihűtjük. A krémhez a tojássárgákat és a cukrot fehéredésig keverjük, majd hozzáadjuk a pudingport és kevés tejet, az egészet csomómentesre keverjük. Beledolgozzuk a maradék tejet, és kis lángon, állandó keverés mellett besűrítjük a krémet. Folpackkal letakarva kihűtjük. A kihűlt krémhez hozzáadjuk a margarint, diót és a rumot, majd kihabosítjuk az egészet. A kész krémet a kihűlt piskótára simítjuk. A tojásfehérjéket gőz felett elkezdjük kihabosítani, majd több részletben beledolgozzuk a cukrot, és addig verjük, amíg kemény habot nem kapunk. A tojáshabot a krémre simítjuk, majd néhány órára hűvös helyre tesszük.

Nádasdi Éva

Tiéd az az Ország

Szeress engem, Isten:
töreksem Tehozzád:
az égi vagy nékem,
Tiéd az az Ország.

Testem nehezékét
oldd el tőlem, kérlek,
sebeim bekötni
segíts nekem, végleg.

Hogyha fohászkodom,
jusson el Tehozzád,
Hozzád vágyom, Hozzád,
Tiéd az az Ország.

Venyigéd vagyok én,
s hazatér a gazda,
abba az országba,
hol Te vagy a Gazda.

És ahol én élek,
néha Neked hazád,
és fenn a magasban
Veled ott: magas van.

Néha szólítsz engem,
mindig szólítalak,
szívembe költözöl,
mindig áhítalak.

Elbeszélgetsz vélem,
hogyha elfáradtál,
hogyha megfáradtam,
eljutok Tehozzád.